

Svar paa en saadan Henviſning, og i Betragtning af, at det dog for dem, der sætte Pris paa Ligbrænding, kunde have nogen Betydning at faa de Forandringer gjort, hvorom der er andraget, har jeg sluttet mig til min Kollega, som talte før, om at foreslaa Andragendet henvist til Ministeren. Og jeg har gjort det for at faa Lejlighed til at sige over for den højtærede Minister, at det forekommer mig, at der er noget berettiget i de Ønsker, der fremsættes af den paagældende Forening. For saa vidt den højtærede Minister ikke skulde være til Sinds at indbringe noget Forslag i saa Henseende, vilde jeg tillade mig at spørge om, hvorvidt hans Stilling er en saadan, at et Forslag, der muligt blev indbragt ved privat Initiativ, om Forandring i den bestaaende Lovgivning i den Retning, som omtales i Andragendet, vilde møde absolut Modstand fra Ministerens Side, eller om man kunde vente sig et velvilligt Samarbejde med Ministeren, for at føre et saadant Lovforslag igennem. Det er denne Forespørgsel, jeg benytter Forslaget om dette Andragendes Henviſning til at stille til den højtærede Minister.

Nørhave: Efter Opfordring af den højtærede Ordfører skal jeg være villig til at udtale mig om de Grunde, som have bevirket, at Andragendet under Nr. 4 er fremsendt, og jeg er saa meget mere villig dertil, som jeg erkender, at det er meget lidt motiveret af Sogneraadsforeningerne. Det er jo almindelig bekendt, at Løsgængeri og Vagabondering tiltager i uhyggelig Grad ude paa Landet. Tidligere var Forholdet jo nærmest dette, hvad der ogsaa er udtalt af det ærede Medlem for Odense (Marott), at det var Haandværkssvende, der rejste fra By til By og i Mellemtiden gik ind og bade om Hjælp til Rejsen, men det gælder jo ikke paa langt nær om alle disse Haandværkssvende, at de vare upaalidelige og ubehagelige Folk, der egentlig helst vilde strejfe omkring paa Landevejene, mange af dem vare Folk, der virkelig søgte Arbejde, selv om der naturligvis ogsaa fandtes Løsgængere iblandt dem, der strejfede om fra By til By. Men det, der særlig er Anledning til dette Andragendes Fremkomst, er dette, at der nu iblandt Arbejdsfolk og Tjenestefolk paa Landet viser sig mere og mere Tilbøjelighed til at lade være med at tage faste Pladser. De ønske netop at gaa som fri Folk, der kunne arbejde, som de lyste, men ogsaa lade være, naar det falder dem ind. Men det er jo klart nok, at disse fri

Forhold, som de ønske at leve under, til sidst blive til stor Skade for dem selv, idet de ofte komme ind paa dette Løsgængeri og ende som Vagabonder. Fra Sogneraadsforeningernes Side er der ikke særlig peget paa, hvad der skulde gøres, men de have indsendt Andragendet nærmest for at henlede Regerings og Rigsdags Opmærksomhed paa den Fare, som truer fra det sig stærkt omgribende Løsgængeri i alt Fald i mange Egne. Man har saa overladt til Regering og Rigsdag at træffe de fornødne Forholdsregler for muligvis at hemme dette Onde. Jeg vil i denne Forbindelse paa egne Vegne og ikke særlig paa Andragernes henstille til den højtærede Justitsminister, om der ikke kunde gøres noget mere, end der hidtil er sket. Jeg vil henstille, om den højtærede Justitsminister ikke kunde f. Eks. paalægge Politimestrene at passe nok saa godt paa og sørge for, at disse Løsgængere, Tiggere og Vagabonder bleve stoppede, saa vidt det kan lade sig gøre, omkring i Jurisdiktionerne. Det er jo bekendt, at der i denne Henseende optrædes paa forskellig Maade i de forskellige Jurisdiktioner. Enkelte Politimestre ere ihærdige og energiske og tillade ikke, at der tigges rundt omkring paa Landet eller overhovedet vagabonderes, andre ere mere tilbøjelige til at se igennem Fingre dermed og ere endogsaa uvillige, naar Befolkningen tager fat paa dem og faa dem førte til Herredskontoret. Jeg mener sikkert, at Politimestrene have i deres Magt at hemme denne Uskik og derved hindre, at der bliver flere og flere af disse for Befolkningen ubehagelige Gæster, og det vilde maaske være det nemmeste, hvis man kunde gøre noget ad denne Vej, idet Ministeren jo har det i sin Magt at give Politimestrene et saadant Paalæg. Og skulde det vise sig senere, at der ad Lovgivningens Vej kunde gøres noget i den Retning, vilde Hensigten med det Andragende, der her er indbragt, og som er foreslaaet henvist af Udvalget, være naaet.

Alfred Christensen: Jeg tillod mig i forrige Samling for Foreningen for Ligbrænding at indbringe et Andragende som det under Nr. 3 i Betænkningen nævnte. I Fjor blev det ikke taget i Betragtning, det fik ikke Henviſning under den Motivering, at der ikke forelaa Svar fra Ministeren. Grunden til, at der ikke forelaa Svar fra Ministeren, kender jeg ikke; det havde sikkert været i Ministeriet, men var ikke blevet besvaret. I Aar fremlagde jeg